

Möödas on kaksteist aastat.
Need lapsed pole päevagi vanemaks saanud.
Miks...

NAD POLE KASVA- NUDD

Sophie Hannah

Originaali tiitel:
Sophie Hannah
Haven't They Grown
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selle raamatu kõik tegelased on välja mõeldud ja iga sarnasus tegelike inimestega, elavate või surnutega, on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Evi Eiche
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Sophie Hannah 2020
First published in the English language by Hodder & Stoughton Limited
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B08386020
ISBN 978-9949-82-631-5

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Danile, Phoebele, Guyle ja Brewstiele

1

20. aprill 2019

Siin me oleme, täiesti vales kohas: Wyddial Lane'il Hemingford Abbotsi külas. See on eratee, nagu silt ühemõtteliselt kuulutab, tähtedega, mis on suuremad kui need, millega on kirjutatud tänava nimi. Lülitan mootori välja, sirutan kahetunnise sõidu järel kangeks jäänud selga ja ootan, kuni Ben märkab, et siin küll jalgpalliväljakut näha pole.

Poeg on ninapidi telefonis. Tavaliselt on mul tunne, nagu oleks ta käte vahel oleva seadme sees kinni, suutmata sellest väljuda. Ise on ta seejuures õnnelik. Zannah on samasugune. Niipalju kui ma aru olen saanud, on enamik teismelisi sellised: nad veedavad terved päevad ja pooled ööd pilkkontaktis ja osaduses sõltuvust tekitava vahendiga. Ükskõik kui tihti nad mulle ka ütlevad, et „tänapäeva elu on selline, ära ole nii vanamoeline, rahune maha“, ei veena see mind kunagi, et see on okei. Sest see ei ole. See on hoopis hirmutav ja masendav.

Mõnikord on see ka kasulik, näiteks lapsevanemale, kes ei soovi, et tema tegemisi märgataks. Tõenäoliselt läheb natuke aega, enne kui Ben paneb tähele sügavat vaikust – peaaegu täielikku hääletust, välja arvatud üksiku linnu säuts või tuuleiil, mis kahistab oksa puudel mõlemal pool Wyddial Lane'i – ja mõistab, et ühtki teist triibulises jalgpallisärgis teismelist poissi pole näha meie autost mööda loivamas ega üldse kusagil läheduses. Ben on täielikult süüvinud: pea maas, huuled liikumas, toksib ta põialdega sõnumit. Mul on vist vähemalt kaks minutit aega.

Sellest piisab. Saja kahekümne sekundi jooksul jõuab palju märgata ja ainult selleks ma siia tulingi: korralikult vaatama. Viimase kaheistkümneme aasta jooksul olen Flora uuest majast mitu korda mõelnud. Vormiliselt lakkas see olemast „uus“ vähemalt kümmekond aastat tagasi, kuigi mina mõtlen sellest ikkagi niiviisi. Eelmisel aastal kontrollisin, kas Google'i tänavavaade on siin kandis juba saadaval, kuid ei olnud. Võib-olla sellepärast, et see on eratee. Muud põhjust küll ei oska välja mõelda. Tänaolen oletasin, et Wyddial Lane on väga kaugel, kuid see pole nii. Peatee asub ainult kahe minuti kaugusel, kuid siin valitseb rahulik maakoha õhustik.

Mul pole aimugi, millise maja ma ostaksin, kui äkki raha küllalt oleks, ja mul on alati olnud suur huvi näha, missuguse Flora ja Lewis valisid – kindlasti pole ma nii uudishimulik, et pühendada pool päeva neljatunnisele edasi-tagasi sõidule, eriti kui mind luuremissioonil nähakse ja mul pole võimalik oma siinolekut selgitada, aga ma näitan piisavat huvi üles, kui tunnen ära sobiva võimaluse, kui see endast märku annab. Kohe, kui noorte jalgpallivõistluste kalender saabus ja ma nägin, et sinna oli märgitud ka St. Ives* Cambridgeshire'is, teadsin, mida teen. See oli tasu kõigi nende laupäevade eest, mis ma veetsin Beniga ringi sõites, kõigi nende tundide eest, mis ma seisin külmast lõdisedes kodust eemal poriste palliplatside ääres, kui poeg mängis. Viimaks ometi ootas mind hüvitis ja ma otsustasin kohe, et kasutan selle täielikult ära.

Täna, kui Flora või Lewis mingil põhjusel mind siin näeb, on mu vabandus tõele nii lähedal, et see võib sama hästi kui tõde olla: ma viin oma poja läheduses toimuvale piirkondliku noorteliiga mängule, kuid valisin vale teeotsa. Ben, kes istub mu kõrval oma punavalges jalgpalliriietuses, oleks kogu vajalik tõestusmaterjal. Ainult loo „vale teeotsa“ osa oleks väljamõeldis.

Parema ülevaate saamiseks pargin auto maja number 16 lähedale üle tänava, mitte otse selle ette. Paksust puitväravast vasakul on kõrge

* Jõesadam ja ilus ajalooline linn St. Ives asub 25 km kaugusel Cambridge'ist. (Siin ja edaspidi tõlkija märkused.)

telliskivimüüri külge kinnitatud neljakandiline hall kivisilt, millel on maja nimi: Newnham House. Müür varjab minusuguste piilurite eest kõike, välja arvatud maja kõige ülemist osa.

Ma vangutan pead. Uskumatu, et nad otsustasid majale selle nime anda. Ja see värav – kõige kõrgemas kohas 30 sentimeetrit kõrgem kui müür... Enamikul majadest on ümber kõrge müür. Eratee ilmselt siinsetele inimestele piisavalt privaatsust ei taga.

Loomulikult näeb „uue“ Flora ja Lewis Braidi kodu selline välja. Ma oleksin pidanud seda ette aimama: pikk kole moodne häärber, eratee, värav, mis tahab panna uskuma, et pole kõrk ega ebasõbralik, sest ülaosa lainelised ehiskeerud peaksid paistma veidi külalislahkedamad kui kaks meetrit kõva puitu allpool.

Maja nimega sildi all on hõbedane nuppudega karp – fonoluku süsteem. Peaksin neid nuppe vajutama, kui soovin sisse saada, mida mul kindlasti plaanis pole.

Kas seda teeb inimestega üleliia palju raha? Või teeb seda üleliia palju raha ainult Lewis Braidiga? Mingil juhul ei saa see maja olla Flora valitud – mitte selle Flora, keda mina tundsin. Ja Lewis oskas meisterlikult saada oma tahtmise iga kord, kui nad ühel nõul ei olnud.

„Kus me oleme? Siin pole ju jalkaplatsi.“ Mu poeg hakkab viimaks ümbrust märkama.

„Ma tean.“

„Miks me siis peatuse teeme? Arvasin, et sa tead, kuhu me minema peame.“

„Teangi.“

„Soojendus algab mingi veerand tunni pärast.“

„Ja sinna sõitmiseks kulub meil ainult kümme minutit. Veab sul, ah?“ Naeratan rõõmsalt ja panen automootori käima.

Ben ohkab ja on kohe telefonis tagasi. Ta vähemalt arvestab minuga ega ütle otse: „Hoopis isa oleks võinud mind täna sõidutada.“ Meie pere folkloori järgi on Dominic hea autojuht, kes oskab hästi planeerida ja jätab ajavaru, kuid mina olen vastupidine. Sel nädalal oligi tegelikult Domi kord jalgpalliga seotud ülesandeid täita. Ta ei

suutnud oma õnne uskuda, kui ütlesin, et tahan kodust välja saada, ja pakkusin, et sõidan tema asemel ise. Ma kahtlen, kas ta mäletab, et Flora ja Lewis kolisid St. Ivesi lähedale kohe pärast seda, kui neid viimati nägime. Isegi kui ta mäletab, ei kahtlusta ta, et mul on salaplaan. Dominic ei teeks kunagi kümneminutilist ümbersõitu, et näha kodu, kus elab keegi, keda ta pole kaksteist aastat näinud – seepärast ta ilmselgelt arvab, et mina ei tuleks samuti selle peale.

„Persse!“ ütleb Ben telefoni.

„Ben! Mida me oleme...“

„Vabandust!“ Poja suust kostab ka see vandesõnana. „Kas sinul on nimekiri kõigest asjadest, mida isa on kunagi valesti teinud?“

„Mida? Muidugi mitte.“

„See pole siis normaalne, eks? Enamikus suhetes ei tehta seda?“

„Kirjalikku nimekirja? Kindlasti mitte.“

„Laurenil on telefonis nimekiri kõigest, mida ma valesti olen teinud sellest ajast saadik, kui meil see värk hakkas.“

Lauren, modelli välimusega ilus tüdruk, kes on minu vastu üli- viisakas ega söö mu mõlema lapse sõnul midagi peale nuudlite, nimetab end Beni sõbratariks. Ben on aga sellise terminoloogia vastu ja rõhutab, et neil on lihtsalt väike „värk“.

„Aga sa pole ometi Laurenile midagi halba teinud, ega? Või oled?“ Nad on olnud koos – kui see on õige sõnastus – ainult kolm nädalat.

„Panin viimase sõnumi lõppu kolme iksi asemel kaks*. Alles hiljuti.“

„Kas sa tegid seda tahtlikult?“

„Ei. Ma ei pannud seda ise tähelegi. Üldse ei mõelnudki selle peale.“

Näitan suunatud ja pööran peateele, soovides, et saaksin valida ja jääda Wyddial Lane'ile kauemaks. Miks? Tegin juba ära, mida tahtsin, nägin, mis väljast näha oli. Sellest peaks ju jaguma.

* Inglismaal eriti noorte seas levinud x-id sõnumi või e-kirja lõpus tähendavad süütute muside arvu, viidates sellele, kui kiindunud või huvitatud teineteisest ollakse.

„Kes kur... No kes ometi *loendab* neid iksisid seal sõnumites!“ imestab Ben.

„Tüdrukud. Mõni vähemalt. Lauren on ilmselt üks neist.“

„Esmalt oli häda selles, et ma ei kasutanud neid üldse. Tema ise pani alati oma sõnumite lõppu rea iksisid ja mina mitte kunagi ning ta arvas, et see tähendab, et ma ei hooli temast. Siis hakkasin neid panema ja nüüd loeb ta üle, mitu neid on, ja mõtleb, et see *tähendab* midagi, kui üks vähem on. See on ju nõme, kas pole?“

„Küsi Zannah'lt, kas tema loeb, mitu üksi Murad igasse sõnumisse paneb.“ Minu teada on Murad ainult ühe korra teinud midagi valesti selle poolteise aasta jooksul, kui nad Zannah'ga on olnud ma ei teagi, millise nimega suhtes, ja järgmisel hommikul ilmus ta pisarsilmil kohale, käes kümmekond punast roosi. Zannah oli rõõmus nii rooside kui ka uudise üle, et Murad polnud öö otsa magada saanud pärast seda, kui „ta kritiseeris mind, kui ma olin, raisk, kõik valesti teinud. Ema, mind sõna otseses mõttes ei huvita, mida sa sellest arvad, et ma praegu vannun. Mõnikord on mul *vaja* vanduda, muidu heidaksin end sillalt alla“.

Oleksin väga üllatunud, kui mu tütar ei peaks statistikat sõnumitesse pandud ikside kohta.

Ben uriseb. „Ja nüüd, et ma ei vastanud kohe ega palunud vabandust koos pika iksireaga, süüdistab ta mind enda ignoreerimises.“

„Miks siis mitte vastata ja saata rohkem ikse?“

„Ei! Miks ma peaksin?“

„Sul on õigus. Ei peagi.“ Vaene poiss! Jumal hoidku, ta on alles 14-aastane – liiga noor, et pidada ärevaid suhteläbirääkimisi.

„Ma pole midagi valesti teinud. Küsi Zannah'lt, emps! Laurenile on väga raske meele järele olla, ta on nii suurt tähelepanu vajav...“

„Ben!“

„*Isik*. Ma tahtsin öelda „isik“.“

„Jajah. Muidugi tahtsid.“ Mul on hea meel, et poeg instinktiivselt enda eest seisab ega plaani kogu öö nutta ega homme hommikul roosidega Lauren'i juurde minna.